

Sygn. akt II BP 15/10

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko P. M. M. i Wspólnicy spółce jawnej w W.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,

skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 28 maja 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Pracodawca P. M. M. i Wspólnicy spółki jawnej wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z 28 maja 2008 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego zasądzającego na rzecz powódki A. C. odszkodowanie w kwocie 5.802,78 zł za naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę. Sprawę tę poprzedzało rozwiązanie stosunku pracy powódki i przywrócenie jej do pracy prawomocnym wyrokiem sądu drugiej instancji z 25 marca 2004 r. (Sądu Okręgowego w T.). Pozwana twierdziła, że po tym wyroku stosunek pracy nie został reaktywowany. W tej sprawie ustalono, że powódka wyrażała wolę zatrudnienia po przywróceniu do pracy wyrokiem z 25 marca 2004 r. i doszło do reaktywacji stosunku pracy. Interpretacja art. 48 § 1 k.p. przez pracodawcę była

wadliwa i sprzeczna z podjętymi później działaniami. Po przywróceniu do pracy pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia oświadczeniem 17 maja 2005 r., jednak z naruszeniem formalnym z art. 30 § 3 k.p. i materialnym z art. 52 § 1 k.p., co stanowiło podstawę do zasądzenia powódce odszkodowania.

W podstawach skargi zarzucono naruszenie prawa materialnego i procesowego.

W zakresie pierwszego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 48 § 1 k.p., polegające na uznaniu, że powódka wysyłając listem poleconym 1 kwietnia 2004 r. oświadczenie o gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy dochowała terminu do jego złożenia przewidzianego w art. 48 § 1 k.p. i była gotowa do niezwłocznego podjęcia pracy pomimo podtrzymywania wniosku o udzielenie jej urlopu wychowawczego.

Zarzuty procesowe dotyczyły naruszenia art. 382, art. 382 w związku z art. 232 i art. 233 § 1, art. 381 oraz art. 385 k.p.c., wobec bezpodstawnego, mimo okoliczności wskazujących na taką konieczność, nie uzupełnienia przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego zarówno w zakresie dowodów wnioskowanych przez pozwaną jak i w okolicznościach wskazujących na konieczność przeprowadzenia dowodów nie wskazanych przez stronę, nie poddaniu przez Sąd właściwej analizie prawnej podniesionych w apelacji zarzutów pozwanej naruszenia art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 48 § 1 k.p.c., wreszcie nie dokonania przez Sąd Okręgowy samodzielnej wszechstronnej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizy całokształtu materiału dowodowego, niezbadanie przez pryzmat zarzutów apelacji czy Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy oraz błędnego przyjęcia, iż Sąd pierwszej instancji w ramach swobodnej ceny dowodów wnikliwie ocenił materiał dowodowy, wreszcie wobec oddalenia apelacji pozwanej mimo oczywistej zasadności zarzutów naruszenia art. 233 k.p.c. oraz art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. i 48 § 1 k.p.

Wyrok objęty skargą jest niezgodny z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 48 § 1 oraz art. 56 k.p., a także z art. 382 k.p.c., art. 382 w związku z art. 232 i art. 233 § 1, art. 381 oraz 385 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W trybie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy nie rozpoznaje ponownie merytorycznie sprawy, gdyż było to przedmiotem sporu pomiędzy stronami sprawy głównej, lecz ocenia, czy objęte skargą orzeczenie jest niezgodne z przepisami, których naruszenie zarzuca skarżący w podstawach skargi (art. 424¹⁰ k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skarga jest oczywiście bezzasadna i dlatego odmówiono przyjęcia jej do rozpoznania.

Przede wszystkim dlatego, że nie podważa sedna rozstrzygnięcia, które prawo do odszkodowania przyznało za naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę, czyli art. 30 § 3 k.p. i art. 52 § 1 k.p.

Skarga w ogóle nie zarzuca ani nie podważa zastosowania tych przepisów.

Prawo materialne z podstawy skargi skupia się tylko na kwestii czy doszło do reaktywacji stosunku pracy po orzeczeniu sądu, tymczasem zakres orzeczenia jest szerszy, gdyż Sąd stwierdza istnienie stosunku pracy po reaktywacji, który potem niezgodnie z prawem został rozwiązany. Widać więc że zarzuty podstawy skargi nie obejmują istotnej części orzeczenia, która wykracza poza problem samej reaktywacji.

Druga podstawa skargi ma podobne mankamenty i to z kilku przyczyn.

Przede wszystkim skoro istota orzeczenia przyznającego odszkodowanie (art. 56 k.p., art. 52 k.p., art. 30 § 3 k.p.) rozmija się z zarzutem materialnym skargi, to również zarzuty procesowe nie idą dalej, jak tylko żądając ustalenia prawidłowego stanu faktycznego co do stwierdzenia wyrażenia przez powódkę gotowości do pracy w terminie z art. 48 § 1 k.p.c. Innymi słowy podstawa procesowa skargi kwestionuje ustalenia faktyczne, co z gruntu jest niedopuszczalne z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., art. 398¹³ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c. Innymi słowy w rozpoznaniu skargi zachodziłoby związanie ustalonym stanem faktycznym stanowiącym podstawę zaskarżonego wyroku. Podstawa ta jest szersza, gdyż ustala stosunek pracy w chwili rozwiązania umowy o pracę, a więc znacznie później niż moment reaktywacji po przywróceniu do pracy. Nawet gdyby uznać, że nie wszystkie z wskazanych w podstawie procesowej skargi przepisy podlegałyby pod reżim przeszkody

procesowej z art. 398³ § 3 w związku z art. 424¹² k.p.c., to nadal pozostawałoby ograniczenie z art. 398¹³ § 2 w związku z art. 424¹² k.p.c. Tym bardziej, że podstawa procesowa skargi kwestionuje jedynie dotychczasowe postępowanie dowodowe. W trybie skargi z art. 424¹ k.p.c. nie prowadzi się żadnego postępowania dowodowego ani nie ocenia się samodzielnie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu w sprawie pomiędzy stronami sporu. Granicę postępowania dowodowego dla Sądu Najwyższego w rozpoznaniu skargi z art. 424¹ k.p.c. stanowi dwuinstancyjne postępowanie dowodowe przed sądem powszechnym.

Ocena podstaw skargi uzasadnia odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest oczywista, gdy już z samej jej treści wynika, że nie zostałaby uwzględniona w razie przyjęcia jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 r. Nr 1-2, poz. 13).